

Bosnyák Zoltán: SZEMBE JUDEÁVAL!

A történelemfilozófiai megállapítások szerint a fajok és népek életében bekövetkező katasztrófák, mélyrezuhanások, — ha egy új életkezdésnek legalább csirái megmaradtak — egy mélyreható felelősségért, a szerzett tanulságok alapos mérlegelésének, serény erőgyűjtésnek és elszánt erőfeszítéseknek kiindulópontjai lehetnek. Saját nemzetünk ezeréves múltja, valamint a legtöbb kultúrnép története is nem egy példát nyújt erre nézve.

A magyarság az októberi szégyenforradalommal, a márciusi csőcseléklázadással, majd pedig Trianonnal, nem utolsósorban saját mulasztásai és könnyelműsége miatt, sorsgörbéjének legmélyebb pontjára zuhant. Innét felemelkedni valóban csak emberfeletti erőfeszítéssel, tétovázás és megalkuvás nélkül végigharcolt küzdelemmel lehetséges. A húszas évek kezdetén voltak olyan biztató jelek, amelyek azt a hitet kelthették bennünk, hogy a magyarság végre is önmagára talált, felismerte a nagy sorskérdéseket és kiszabadította magát a hazaáruló zsidó-szabadkőműves és fajsorvasztó liberális-marxista hazugságok miazmás légköréből.

Erőtéljes és céltudatos kezdeményezéseknek voltunk szemtanúi. Azt reméltük, hogy egy hatalmas méretű, mélyreható, az egész dolgozó magyarságot magába fogláló társadalmi

újjászületés előtt állunk, amelynek legfőbb hajtóerői a mélyen gyökerező, szilárd fajtudat, korszerűbb szociális berendezkedés s a józan, de büszke nemzeti öntudat.

Több, mint tíz esztendő elmúltával lehetetlen rá nem ébrednünk arra a keserű valóságra, hogy ezek az erős ütemű megindulások csaknem nyomtalanul elenyésztek. Egyéni szempontok, személyes akarások, kicsinyes érdekellentétek, végül is az erők szétforgácsolódására vezettek. Tervszerű, rendszeres és céltudatos fajébredtő s nemzetszervező munka helyett hamar kifáradó, könnyen megalkuvó délibábkergetésnek lettünk szemtanúi. A maradék erőket, akarásokat pedig elborította, elmosta a válsághullám özönvize. Ez a válságzivatar nemcsak életerőnket sorvasztotta el, hanem az egyetemes nagy nemzeti problémák iránt való érdeklődésünket is elapasztotta. Szemhatárunk összezsugorodott, megítéléseinkben rövidlátók és kicsinyesek lettünk s képtelenek vagyunk szenvedéseinknek és nyomorúságunknak nagyobb távlatú, de igazabb magyarázatot adni. A szaporodó életgondok közepette, talán öntudatlanul, szinte észrevétlenül, sivár, materialista életfelfogásnak lettünk rabjává, amely lassanként egészen lenyűgözi magasabbrendű, eszményi gondolatainkat. Állásfoglalásaink felszínesek és felületesek s eközben elfeledjük, hogy az élettudományi szempontokat is tekintő történetkutatás a fajkérdésnek a nemzet életalakulására való sorsdöntő jelentőségét bizonyítja. Sőt még arról is megfeledezünk, hogy az egyéni sors a fajközösség sorsának legszorosabb függvénye.

Csakis így érthetjük meg azt az egyébként megmagyarázhatatlan tényt, hogy a zsidókérdés egészen lekerült a magyar fórum napirendjéről. Parlament, sajtó, társadalmi élet olyan félelmetesen egyöntetű, titokzatosan egyhangú, dermedt hallgatásba merült e tekintetben, hogy a viszonyokat nem ismerő, gyanútlan kívülálló azt hihetné, miszerint a zsidó-probléma a magyar életnek közmegelegedésre elintézett, már régen kioperált rákfeneje. Már pedig ilyen struccpolitikával nem lehet e kérdést elintézni. Bármennyire kínos és kellemetlen, különböző okokból kellemetlen ez sokaknak, mégis szemébe kell néznünk ennek a problémának, keresnünk kell egy józan és egészséges megoldás módjait, mert nekünk a jövő magyar nemzedékek számára egy jobb és emberibb sorsot, életet és kenyeret kell biztosítanunk. A mi válságproblémáink végső eredői között, ha a zsidó sajtó által tervszerűen s már az unalomig hangoztatott frázisokat nem tekintjük, fenyegetően mered reánk egyik vagy másik vonatkozásában a megoldatlan zsidókérdés. A gazdasági válság főképpen földműves népünk teljes elnyomódásának hátterében ott lappang letűnt évtizedek szinte jóvátehetetlen bűne, teljes beletörődés bank és hitelszervezetünknek, valamint mezőgazdasági bel- és külföldi áruközvetítésünknek teljes elzsidósodásába.

A produktív erőket, a termelő munkát a zsidó spekulációs tőke teljesen a maga érdekeinek szolgálatába állította. A magyarországi bankkapitalizmus sajátosan zsidó mentalitásával talán egész Európában egyedülálló jelenség. Ez a kapitalizmus nem érez, de nem is érezhet sorsközösséget a magyarsággal, mert származásánál, egész külön lelkiségénél fogva saját fajtájának távolabbi nemzetközi céljai hevítik. Számára ez a milliókat emésztő gazdasági nyomorúság nem egyéb, mint egy váratlanul hosszú ideig tartó dekonjunktúra, amelyben magatartását és álláspontját, mint mindig, úgy most is kizárólag csak a nyereség szempontja irányítja. Keresi a nyereszkesedési lehetőségeket és ha az üzlet s a haszon érdekei úgy kívánják, habozás nélkül csap fel az egyetemes nemzeti nyomorúság lelkiismeretlen vámszedőjének (pengő-kiajánlás, Vaduz, holdingok, valutásiberek, stb). Hideg fölénnyel, szenvtelen közönnyel

nézi a magyar millióknak a betevő falatért folytatott, naponként megismétlődő, de mind nehezebbé váló verejtékes erőfeszítéseit. Ez a spekulációs kapitalizmus, minden egészséges népgazdaságnak veszedelmes és végzetessé válható élősködője, csakis világviszonylatban gondolkodik és már régen túlnőtt az államkereteken. Ahol csak tehetette, magához ragadta az összes gazdasági intézmények és érdekképviselők vezetését. Ez a kapitalizmus eredetére, fejlődésére, bomlasztó tevékenységére — az ő lényeges jellemvonásaira nézve - mindenütt egyforma és hasonlatos. Az éppenséggel nem antiszemita Werner Sombart írja nagy munkájában (Zsidók a gazdasági életben), hogy a modern bank- és hitelkapitalizmust a judaizmus termelte ki magából; a kettő a legbensőbb kapcsolatban van egymással s élet-nyilvánulásaik tökéletesen hasonlóak.

A nemzetgazdasági gondoknál, bajoknál nem kevésbé súlyosak azok a tünetek, amelyek a magyar öntudat összeroppanásáról, kultúránk elnemzetietlenedéséről, egyszerűen a magyar lélek válságáról beszélnek. Egy idegen szellemiség mérge szívódik fel egyre észrevehetőbben a magyar nemzettestbe s ezzel egyidőben mindjobban elhalványodnak nemzeti életünk legértékesebb faji vonásai. Mindenhol a megdöbbentő széthullás és kárhozatos meghasonlottság jelenségei ütköznek ki. (Nemrégiben a héber sajtó nagy önelégültséggel jelentette, hogy az egyik nyírségi faluban a pártokra szakadozott nép végül is egy orthodox, zsidót választott meg a község bírójának.)

Népünk lelki elerőtlenedésének, öntudata elsekélyesedésének a háttérében ismét csak az elintézetlen zsidó-problémára bukkanunk. A zsidó pénz és tőke köztudomásúan ma is — sőt ma inkább, mint bármikor — szinte korlátlan egyeduralkodója a napi sajtónak és könyvkiadásnak. Semmi sem könnyebb tehát neki, mint ezeken a nemzeti kultúréletnek kisajátított gócpontjain keresztül zsidó szellemiséget, gondolkodást és világnézetet terjeszteni.

A nagyszámú, zsidó irányítás és igazgatás alatt álló, vagy zsidó tulajdonban lévő színházaink is igazi fellegvárai a zsidó hegemoniának. Hónapokon keresztül még véletlenül sem kerül műsorukra egy magyar tárgyú, ízig-vérig magyar lelkű színdarab. A színpad az ő kezükben csak arra jó, hogy a világvárosi fertő szennyét, degenerált korcsalakjait mutassa be, ha ma még óvatosan is, de egyre vakmerőbben és leplezetlenebbül gúnyolja ki a magyar és keresztény életfelfogás magasabbrendű és legszentebb ideáljait. A magyar rádió az ő héber hangversenyével és néger zenéjével, szintén nem tölti be, tőle méltán elvárt hivatását.

Beszélhetnénk még társadalmi és politikai életünk válságáról is, mert hiszen elsősorban ez felelős a zsidókérdés bűnös elsüllyesztéséért. A valóság az, hogy jóformán egyetlen politikai pártunk és társadalmi szervezetünk sincs, amely nyíltan vallaná és hirdetné a zsidókérdés mindenekfelett való jelentőségét s a vele való foglalkozás szükségét. Másfél évtized sem kellett hozzá, hogy a csontja velejéig fertőzött magyar életen Judea negyedfélezeréves*, sokszor kipróbált taktikája győzelmeskedjék.

* * *

A német antiszemitizmus egyik kimagasló szellemi vezére, Theodor Fritsch, néhány hónappal ezelőtt lépett nyolcvanadik életévébe. Nálunk igen sokan még most is csodálkozással és hitetlenül állnak szemben a német néplélekben a legutóbbi évek során végbement átfarmálódás folyamatával, amely végül is március 5-hez, a diadalmas nemzeti megújhódáshoz vezetett.

Azoknak azonban, akik közelebbről ismerték azt a nagyarányú, jól megszervezett népfelvilágosító munkát, amely igazságainak átütő és hódító erejénél fogva egyre szélesebb néprétegeket tudott maga mellett felsorakoztatni, azoknak a legutóbbi hetek eseményei nem hoztak meglepetést. Ennek a népébresztésnek s a most bekövetkezett átalakulásnak évtizedek óta, több mint egy emberöltőn keresztül egyik talán kevésbé ismert, de legkiválóbb, fáradhatatlan és lelkes apostola T. Fritsch. Félévszázadon át, sokszor csaknem egyedül, meg nem értve, lekicsinylő, gúnyos támadások közepette, rágalmak és hazugságok ellenére folytatta kérélhetetlen harcát: a német ébresztést. Megteremtette és elterjesztette a német antiszemitizmus és fajvédelem egyik magasszínvonalú és harcos havi folyóiratát, a „Hammer”-t. Munkásságának nagy hatását semmi sem bizonyíthatja jobban, mint hogy a győzelmes horogkeresztes népmozgalom zseniális vezérét Hitler Adolfot, a maga tapasztalatai és felismerései mellett — saját nyilatkozata szerint — elsősorban Fritsch írásai (főműve a „Handbuch der Judenfrage”, melynek most jelent meg a 31-ik kiadása) tették harcos és öntudatos antiszemitává. Ebben a könyvben egy emberélet szorgos kutatásai, fáradhatatlan adatgyűjtése, tárgyilagos vizsgálódásai vannak tudományos alapossággal feldolgozva. A zsidóság eredete történelmi és élettudományi szempontból megvilágítva, szellemiségének nyílt és rejtett vonásai, történelmének vázlata egészen új nézőpontból, a mózesi vallás, mint a zsidó fajiságnak különleges terméke s a faj megtartásának eszköze, a zsidóság rohama a germán népközösség ellen, vakmerő térhódítása gazdasági, politikai és kulturális téren s ennek végzetes következményei, ez mind Fritsch könyvének a kinyilatkoztatás erejével ható tartalma. A könyvet olvasva úgy érezzük, hogy lehullnak a titokzatos falak és mi belátunk a zsidó élet legrejtettebb titkaiba. Megdöbbenve ismerjük meg a nemzsidó állami és nemzeti keretek szétbomlasztására tervezett összeesküvéseket (Kahal, szabadkőművesség stb). Az árja-germán felsőbbrendűséget hívő Fritsch írásaiban itt-ott lehetnek olyan gondolatok, amelyek magyar szemmel és a magyar viszonyok szemszögéből nézve nem helyeselhethők s el nem fogadhatók, azonban, mindaz, amit a zsidó probléma feltárása és a nemzsidó népeknek a zsidósággal folytatott világharca érdekében tett, minden kultúrnép Őszinte elismerését érdemelte ki.

* * *

Németországban a zsidóság a maga 615.000 lélekszámával az össznépességnek (1910-ben, tehát egyrészt a háború utáni területváltozás, másrészt a világháborús nagy zsidó beözönlés előtt) csak 0.95%-át tette ki. Ha főleg gazdasági és kulturális téren mélyen bele is rágtta magát a német néptestbe s ha a weimari marxista-zsidó demokrácia támogatásával és ösztönzésére el is lepte a közéletet, a földbirtok és a nagyipar nagyjából mégis érintetlen erőforrásai maradtak a német népnek. Egy 70 milliós életerős nép számára az egyszázalékos törpe zsidó kisebbség

magában véve még nem jelenthetett volna komoly veszedelmet, csak hogy a zsidóság, mint mindenütt, Németországban is hamarosan megfélemlített a vendéglátó, a befogadó néppel szemben való kötelességeiről s a „felsőbbrendű faj” jogán rabszolgájává akarta tenni a gazdanépet, ahelyett, hogy ő alkalmazkodott volna a 99%-hoz, zsidó szellemmel igyekezett telíteni a német társadalmi, politikai és kulturális életet. A felelet nem késhetett sokáig. Az életöszön elemi erővel robbant ki a „nemzeti forradalom” formájában s kifogyhatatlan energiával fogja a népi erőket pusztító idegen élődsi tényezőt ártalmatlanná tenni.

Sokkal életbevágóbb fontosságú azonban a zsidó probléma a magyarságra nézve, először, mert a csonka ország közel 9 millió lakosából csaknem félmillió a zsidó (5-6%), másodsor pedig, mert összes gazdasági erőforrásaink köztudomásúan jelentős részükben zsidó tulajdonban vannak, általában a nemzeti vagyonnak s talán méginkább a nemzeti jövedelemnek arány számukat sokszorosan meghaladó hányadát a zsidóság birtokolja**. A zsidóságnak a közvéleményt befolyásoló hatalma a sajtón keresztül is kezd egyre elviselhetetlenebbé válni.

Mindezek után érthetetlen, ha éppen olyan oldalról, ahonnan legkevésbé várnók, olyan hangok hallatszanak, amelyek lehet, hogy akaratlanul, de mégis arra alkalmasak, hogy a nemzeti társadalom figyelmét a sorsdöntően fontos zsidó kérdéssel eltereljék. A legutóbbi 1920-as népszámlálás adatai szerint a zsidóság abszolút és % számban valóban megfogyott 1920 óta; még pedig 474.000-ről 445.000-re, tehát 29.000-rel, 5.9%-ról 5.1%-ra. Ebből azonban azt a következtetést levonni, hogy most már a zsidókérdés magától is meg fog oldódni (Magyarország, 1933. január 29.), nagyon is kényelmes felületesség, sőt vétkes könnyelműség lenne. Lehet, hogy a keleti zsidó bevándorlás századunk harmadik évtizedében átmenetileg kissé visszaesett, ez azonban koránt sem azt jelenti, hogy erről az oldalról a jövőben sem fog bennünket veszély fenyegetni. Az elszakított Ruténföld és Erdély elzsidósodása az utóbbi évtizedben is változatlanul folytatódott. A helyzet tehát a történelmi Magyarországnak a keleti zsidó inváziótól legjobban veszélyeztetett vidékein semmit sem javult, sőt inkább rosszabbodott. Az újabb rajoknak a trianoni határon való erőteljesebb beszivárgása még nem indult meg. A húszas évek kezdetén a közhangulat nem kedvezett ennek a bevándorlásnak, később pedig a gazdasági dekonjunktúra nem hathatott ösztönzően a nagyobb mérvű beözönlésre. De ha majd a gazdasági fellendülés jelei mutatkoznak s ha a magyar közvélemény a világháborút megelőző évtizedek bűnös közönyösségével hátat fordít a zsidó kérdésnek, akkor szinte bizonyosra vehető egy minden eddig felülmúló újabb invázió. Igaz ugyan, hogy a magyarországi zsidóság természetes szaporodó képessége az utóbbi évtizedekben az elvárosiasodással kapcsolatban jelentős mértékben lehangolt, azonban az így keletkezett veszteséget mindeddig csaknem teljesen kiegyenlítette a beszivárgó keleti zsidóság a maga nagy propagatív erejével. Közép-Európa népei céltudatos rendszabályokkal, intézményesen igyekeznek védekezni a zsidó veszély ellen. Az egyre szaporodó előjelek mellett szólnak, hogyha mi itt a tétlen várakozás álláspontjára helyezkedünk, úgy a szerencsétlen csonka ország rövidesen fél Európa zsidó emigránsainak menedékhelyévé válik.

Azok a megállapítások, amelyek széles néprétegekben azt a hitet igyekeznek felébreszteni, hogy a zsidóság erejét nagy mértékben csökkentik az áttérések és a vegyesházasságok, csak az élet tudományi és fajbiológiai törvények elhomályosítására valók. Hogy az áttérés a faji jellegben semmit sem változtat, erre szót vesztegetni fölösleges; ezt maguk a zsidók is beismerik, erre hivatkozni tehát naiv önámítás.

A vérrontó, a faj egészségét aláásó s lelki épségét szétromboló zsidó-magyar házasságok ellen mihamarább elszánt társadalmi harcot kellene indítani. Hiába akarjuk elkerülni, vagy elhallgatni, bármerre nézünk vagy lépünk, a magyar életben mindenütt szemben találjuk magunkat a zsidókérdéssel.

Hogy „zsidókérdés volt, van és lesz”, ezt nemcsak Baltazár Dezső püspök állítja a „zsidóság világhivatása”-ról a Pro Palesztina Szövetségben tartott előadásában, hanem a zsidóságnak a befogadó néphez való viszonyáról elmélkedő zsidók is ilyen értelemben nyilatkoznak, így pl. 1916-ban Klatzkin:

„Alapjában véve és a lényegét tekintve mi idegenek, egy idegen nép vagyunk köztetek és az is akarunk maradni. Áthidalhatatlan szakadék tátong köztünk és köztetek. Nekünk idegenek a ti Istenetek, a ti mítoszok és a ti mondáitok. Idegenek nekünk nemzeti öröksétek, hagyományaitok, szokásaitok és erkölcsötök vallási és nemzeti szentségeitek, vásár- és ünnepnapjaitok.” (Fritsch, Handb. d. Judenfrage.)

Ha még ezek után sem nyílik meg a szemünk s még mindig nem látjuk elérkezettnek az időt a céltudatos, meg nem alkuvó, harcos magyar antiszemitizmus megteremtésére, akkor hamarosan beteljesedik a magyar végzet: „A sírt, hol nemzet süllyed el, népek veszik körül s az ember millióinak szemében gyászkönny ül!”

* Az arábiai szemiták Kr. e. 1500-ban vándoroltak be Palesztinába s ott lettek zsidókká.

** A Magyar Statisztikai Szemle adatai szerint az ország házbirtokában a zsidók 35.4%-kal jobban részesednek, mint országos arányszámuknak meg felelne. Az ilyen irányú pontos és részletes statisztikai adatgyűjtésnek hiányát az elmúlt évtized egyik legsúlyosabb mulasztásának kell minősítenünk...